

IULIA SPIRIDONOVA

KRONOS, ACEST NEFERICIT!

TRADUCERE DIN LIMBA BULGARĂ
DE ANCA IRINA IONESCU

București, 2019

 Cei mai mari fumători de iarbă din școală sunt domnul de fizică și domnul de filosofie.

– Kronos, dispari de aici!

– Numai puțin, domnule, să treacă orele.

Nu că nu mi-aș dori ceva mai sănătos... Dar nu am. Monstrul se trezește în dimineața aceasta. Mă străduiesc să nu mă gândesc la el, dar dinții lui ascuțiți îmi sfâșie măruntaiele bucățică cu bucățică.

Când eram mic, eram megafan al filmului *Aliens*. Știam pe dinafară toate filmele. Scenă cu scenă. Pe atunci nu știam că într-o zi voi purta un străin în trupul meu. Puteți să-mi spuneți Locotenentul Ripley. Kronos Ripley. Hoinăresc prin cosmos în fiecare zi.

Păi, cum să nu. Am chef să hoinăresc în fiecare zi. Domnul de filosofie îmi smulge paiul din mână.

– Cară-te! Mai sunt trei minute până sună.

Iarba nu era rea. Autentică, nu sintetică (nu că aș fi refuzat una sintetică, dar trebuie să trăim ecologic).

Domnul de fizică stinge cu grijă țigara. Înfașoară chiștocul miniatural în staniol. Îl pune în buzunarul cămășii.

– Se vede, observ eu.

Domnul nu este sigur, dar l-a mutat în buzunarul de la blugi.

Nu că ar avea vreun sens. Nu este nimeni în liceu care să nu știe.

Toată lumea știe unde este bârlogul profesorilor.

Am plecat primul. Am străbătut cu grijă coridorul îngust, printre grămezile de bănci și de scaune vechi. Dacă te lovești cu cotul de unul, se prăbușesc toate. Cu siguranță că și domnul de engleză mai trage câte un fum. Dar nu poate să ajungă la pastile pentru că este megatembel.

Ușa de metal de la beci mă trage după ea. Așa de slăbit sunt. Mă sprijin de ușă. Trebuia să fi rămas astăzi acasă. Dar Profesoara a venit acasă mai devreme ca de obicei și m-a trimis la școală. Am mințit-o că avem un eveniment sportiv. Nu m-a crezut.

Abia îmi târăsc picioarele pe coridor. Idiotul ăla anabolizant (adică dealerul meu personal) nu răspunde la telefon. Nu a mai venit de două săptămâni.

– Să te ia naiba de skinhead, am gemut eu. De ți-ar tăia urechile, dealer nenorocit!

– Urechile?

M-am întors. Prietena Tinei (aia care se crede vampiroaică, reîncarnarea contesei Bathory) stătea în spatele meu. Am ridicat mâinile și mi-am făcut semnul crucii, ca să mă apăr.

– Ha, ha, nu cumva ai și apă sfințită? râde fata.

Apă sfințită? Care sunt ingredientele apei sfințite?

– Numai cu apă sfințită nu m-am desfătat.

Bathory se preface că îi vine să vomite.

– Oribilă idee, n-am ce spune. Păi bine, Kronos...

Iar începe! Și asta vrea să mă facă să mă las de droguri.

– De ce nu...

– Da' pe tine ce te deranjează? mă rătoiesc eu.

Îi întinzi cuiva un deget și el îți înghite și capul cu trunchi cu tot. De aceea îi arăt numai un anumit deget... fără să i-l dau.

Nu pot să sufăr când oamenii încep să facă pe îngrijorații. „Un băiat așa de inteligent ca tine și îți sapi propriul mormânt cu seringă!“ Oamenii ăștia nu dau doi bani pe mine. Se poartă așa ca să se simtă ei bine. Buni! Adevărați îngeri! Uite, și asta acum tot așa! Naiba s-o ia, ce o fi, vampiroaică sau înger! Cei neorientați îmi sunt cei mai nesuferiți. Când așa, când așa.

Bathory încearcă să mai spună ceva, dar, spre norocul meu, clopoțelul o întrerupe. Într-o clipă, coridorul se umple de lume. Alteța Sa dispăre. N-am apucat s-o întreb de ce e singură. Unde e Tina? Nu cumva e bolnavă?

Am rămas pe loc ca bătut în cuie. În jurul modestei mele persoane se formează un fel de chelie. Valul de tineri se desparte la doi pași în fața mea și fuzionează din nou în spatele meu.

E ciudat cum în mijlocul mulțimii te simți cel mai însingurat.

Prostii. Nu mă simt însingurat. Niciodată nu sunt însingurat. Oare am un monstru propriu? Veneticul este întotdeauna cu mine.

Ca să mi-l scoată din trup, trebuie să mă omoare.

 Se aude că dealerul meu va apărea la sfârșitul orelor. Of, atunci e bine. Am să-l aștept afară.

Soarele strălucește orbitor. Ei, oare s-a terminat iarna? Nu-mi place soarele. M-am târât până la gard, acolo unde crește copacul ăla mare.

– Ei, Kronos, stai un pic!

Of, iar vampiroaica aia! Ce naiba se ține după mine...

– Tu te-ai îndrăgostit de mine, așa e? am rânjit la ea, ca să mi se vadă bine dinții stricați, poate se răzgândește.

Nici gând.

– Se înțelege că sunt îndrăgostită de tine, mi-o retează ea.

– De asta te ții după mine.

– Nu numai de asta.

M-am rezemat de gard. Ce să-i faci, probabilitatea să apară și Tina nu este deloc mică. Și hop! dorința mi se îndeplinește, Doamne Dumnezeule Atotputernic! Uite-o și pe Tina! Fata aceasta este ca un soare, la ea totul strălucește – părul, ochii, zâmbetul...

Iubesc soarele.

– Avem o propunere – fetele m-au flancat din ambele părți ca să nu cumva s-o șterg.

Intru la bănuiele și am presimțiri rele.

– A, nu, o retez eu. Nici vorbă.

– Dar nici nu știi ce vrem să-ți propunem, se supără Tina.

– Ba știu.

– Ba nu știi.

– Vreți să scriu continuarea.

Cele două se uită una la alta.

– Cum de ți-ai dat seama?

– Uitați cu cine stați de vorbă, doamnelor! Să mă prezint – geniu al matematicii, împărat al logicii și titan al timpului meu liber.

– Scuze, spune Tina tulburată.

Cum să n-o iubești?

– Nu face nimic, am spus eu, dând neglijent din mână. Dar ideea voastră nu merită osteneala.

– De ce nu merită? se îmbătoșează vampiroaica.

– În primul rând, pentru că, așa cum știți foarte bine, literatura nu este pasiunea mea.

– Te ajutăm noi, promite Tina.

Hm. Asta nu sună rău. Dar, pe de altă parte...

– În al doilea rând, am continuat, exhibiționismul spiritual îmi este străin. Nu mă încântă ideea că oricine poate să afle lucruri intime care...

– O, gata, ajunge, spune înciudată Tina.

Când se supără este și mai frumoasă.

– Nu ai cum să te expui mai mult decât mine! Uite, eu am scris tot, absolut totul! strigă ea. Și puțin îmi pasă! Asta sunt eu și punct. Cui nu-i place să nu citească!

– Știi, asta e ceva nou. Kronos, dar de când îți pasă ție ce gândesc alții despre tine? se amestecă Bathory.

Are dreptate. Mă interesează? Nu mă interesează!

– Parcă ziceai că ești titan? – râde Tina.

– Noi ceilalți nu suntem decât niște pigmei, adaugă și Bathory.

– Așa este, am încuviințat eu.

Am izbucnit toți trei în râs.

– Asta înseamnă că ne-am înțeles, nu-i așa? întreabă Bathory.

Dar mie nu-mi place să fiu presat.

– Mi se pare o tâmpenie. Și lucrul cel mai important (adică în al treilea rând), de ce să fac așa ceva?

Amândouă au deschis gurile mari.

– Stop, stop, le-am întrerupt. Mai slăbiți-mă cu aceeași placă – eu nu sunt iubitul vostru Maksi. Scrisul este ceva ca o vrajă, ala-bala, rezolvă una-două toate problemele... Această afirmație nu este adevărată.

Fetele s-au uitat una la alta.

– Ei, nu este chiar totul adevărat. Sau poate nu în întregime... oftează Tina. De exemplu, nici eu nu am ajuns la cincizeci de kilograme.

– Nici nu e nevoie. Ai greutatea ideală! Grozavă gagică! am liniștit-o eu, iar Tina a roșit puternic.

– Și nici mie nu mi-au crescut sânii, anunță curajoasă Bathory. Dar am început să zdrobesc inimi, nu-i așa?

– Absolut, confirmăm într-un glas Tina și cu mine. Dar Maks încă nu a făcut sex, le amintesc eu.

– Însă e fericit, șoptește încet Tina.

Nu cumva s-a îndrăgostit de el?!

– Păi, nu-l căina, n-o să rămână nici el fără sex, a precizat Bathory (cu o anumită doză de invidie în voce).

Hai că a mușcat momeala...

– În cele din urmă, se pare că totuși vraja are efect, zâmbește Tina. Ei, ce spui?

Sună clopoțelul.

– A sunat, am spus eu.

– Haide, o să fie așa mișto!

Tina m-a apucat de mână și m-am cutremurat. Până atunci nu mă mai ținuse nicio fată de mână.

– Nu uita că eu am început asta – Tina continua să mă strângă de laba transpirată. – Și vreau să continue!

N-am putut să spun nimic. Pur și simplu, o țineam de mână și zâmbeam prostește (dar așa, ca să nu mi se vadă dinții).

 Mamă, ce pisăloage sunt femeile! Păi da, acum nu am altă treabă decât să scriu memorii!

Nu cumva am devenit Blaise Pascal!

După ore, m-am dus acasă. Fetele m-au ajuns pe drum și m-au condus până undeva (cu siguranță pentru că nu voiam să dau drumul mâinii Tinei, iar ei îi era jenă să mă supere). Bine că făcusem duș de dimineață, mă bărbierisem, aveam părul curat, unghiile tăiate, ce mai, eram mortal. (Acum fac duș aproape în fiecare zi, numai să nu se afle). Ba aveam chiar și haine curate. Să mai spui că ăsta nu e noroc!

M-am tolănit pe scaunul meu preferat din hol, megamoale și confortabil. Are un buzunar mare într-o parte și acolo îmi țin caietul. În acest caiet rezolv diverse chestii, probleme, algoritmuri, una și alta. Nu-l arăt nimănui. Știu că este nemaiauzit – să scrii pe caiet ca în Evul Mediu, dar eu așa m-am obișnuit, sorry.

Ia să vedem ce să scriu... trebuie să scriu ceva. Așa am s-o pot vedea pe Tina din nou. Dorea să mă urmărească de aproape.

Nu am nimic împotriva.

Așa. Dar ce să scriu, ei? Nu știu ce.

Am inventat o problemă de logică. Apoi încă una. Măi, da' ce să scriu, ce?

M-am întins. Am dat din mâini. Și din picioare. Veneticul din mine dormea. Am mai observat și altă dată că Tina acționează asupra mea ca un drog de cea mai bună calitate. Tina. Tina. Tina.

Am scris o pagină întreagă numai cu numele ei. Apoi le-am șters unul după altul. Tristul adevăr este că nu voi reuși. Pur și simplu, este megaimposibil. Ea este foarte frumoasă. Iar eu sunt un mare nefericit. Păi da, pe oricine ați întreba despre mine, o să vă spună: „Kronos? Este un mare nefericit!“ Și nu va fi o minciună.

Asta este. Sunt un mare nefericit. Sunt un drogat urât, putred. Uite, am scris chiar așa: „drogat urât, putred“. Și tot așa mai departe. Până la capătul paginii. Mike Muir urlă undeva sub mine, nu pot să spun de unde. A, m-am așezat pe telefon.

– Bună, Kronos, Tina la telefon.

– ...

– Alo! Mai ești pe fir?

– Da, sunt. Sunt aici.

Ce tot bălmăjesc? Stau aici ca lemnul.

– Te-ai apucat de scris?

– Am început. Scriu. Adică...

Trag aer adânc în piept:

– Încerc, dar nu merge.

– Nu e ușor, știu.

Nu știe nimic.

– E mai bine să renunț, mormăi eu. Asta, pur și simplu, nu e de mine, sorry.

– A, nu. Nu se poate să renunți, mă înfruntă ea.

– Ei, cum așa? Mă ameninți? Nu merge și gata.

– Calm! O să meargă. E foarte ușor – o să-ți vină dintr-odată, n-ai să te mai poți opri.

Am izbucnit în râs.

– Îmi închipui.

Dar nu-mi închipuiam nimic.

– Uite ce e, importantă este problema.

– Care problemă? întreb eu prosteste.

– Tu ce îți dorești cel mai mult?

Pe tine, mi-a venit să spun. Pe tine te doresc cel mai mult!

– Nu știi, am oftat eu. Nu vreau nimic.

– Ajunge, haide. Nu există om fără probleme, mi-a retezat-o Tina.

– ...

– De exemplu, se poticnește ea, nu vrei să...

Tăcere. Mâna mi-a transpirat așa de tare că am scăpat telefonul. L-am prins din zbor și l-am lipit de fața udă.

– Ce să vreau?

– Să te lași de droguri, șoptește Tina.

Am tăcut. Nu am vorbit cu nimeni despre asta. Ei, din când în când, cu Goșka. Numai el știe. Pentru că numai el poate să înțeleagă.

– Ce, crezi că nu am încercat deja până acum?

Nu știu de ce i-am spus asta. Tina tace. Cuvintele mi se desprind parcă singure de pe buze.

– Am încercat de o sută de ori. Nu merge și asta e.

– Iartă-mă, chițăie Tina încet ca un șoarece.

– Nu face nimic. Pur și simplu... Ei, nu e o treabă așa de simplă.

– Presupun că da. Știi, dacă îți este chiar așa de greu, nu mai scie! Haide, ciao!

Tina a închis. Am pus deoparte telefonul și am deschis caietul. Așa. Să mă gândesc... Am oftat și am scris:

„Scopul – să mă las de droguri.“ Și dedesubt am notat:

„Problema – ele nu vor să se lase de mine.“